

Следъ дълго лазене се спира, вслушва се: не се чуватъ стѣпките. Стана и обгледа мѣстото. Но пуста нощъ!

Тъмно като въ рогъ! но Желѣзко го нищо не спира. Той знае пжтеките като на дланъ. Ето горчивото кладенче, забутано въ шубарлака. Колко пжти е бралъ ягоди край него. Позапрѣ вслуша се — човѣшки гласъ. За да не го срещнатъ, отбива въ лѣво. Тамъ е копката, си спомни Желѣзко и поема къмъ нея. Ето и вѣтърната мелница му се мърна... и пое направо, задъ ханъ. Бѣше миналъ бойната линия.

Изведнажъ вижда войникъ. Приближава и пита по влашки

— Ти какво търсишъ по това време тукъ?

— Изгуби ми се една овца, та я дирихъ... Вълкъ...

— Какво ще ти прави овцата тукъ?

— Кжде не я дирихъ. Помислихъ: — дали не сж я заклали войниците; а то вълкъ...

— Тамамъ имъ е сега за овца...

— Защо?

— Защото отстѣпваме. Откакъ се е мръкнало почнаха да се отеглятъ. Я слушай,

Желѣзко се вслуша и чу къмъ мелницата, че трополятъ коля.

Безъ да чака, Желѣзко се отби въ лѣво и право по пжтеката, както бѣше дошълъ. При окопитъ той надникна. Разбра, че никой не е останалъ. И като хукна, колкото сили държаха — завърна се.

Макаръ полунощъ — той се яви предъ Полковника и му разправи всичко.

Петъръ Габара слушаше Желѣзка и ако не познаваше момчето — не би повѣрвалъ.

— Браво Желѣзко, браво! — го похвали полковника. Погали го и поръча на ординареца да приготви чай за юнака, а самъ отиде при адютанта си; съобщи му донесението на Желѣзко.

Пратиха да провѣрятъ какво има отатъкъ.

Всички офицери бѣха извикани при полковника и заедно чакаха да се потвърди казаното отъ Желѣзка.

— Че какъ се нае, бе Желѣзко? — Запита адютанта. Не те ли бѣше страхъ, че ще сбъркашъ пжтя?

— Какъ ще сбъркамъ, — се смѣеше Желѣзко като пресърбваше чай. — Пжтеките тждѣва ги знамъ като на дланъ. Да жимя — пакъ мога да ида въ село.